

TADA | LORĖ

Uždarius lėktuvo duris, įkalinus juos viduje, Lorei persivertė pilvas. Lėktuvas atrodė visai mažytis, mikroautobusiukas su sparnais.

Ji prisisėgė diržą, prisiveržė taip, kad nailonas įsirežė į šlaunų viršų. Atsilošė ant sėdynės, atlošas nepatogiu kampu pastūmė kaklą į priekį. Kas suprojektavo šitas kėdes? Ji nežinojo, kur dėti rankas. Akimirka pakėlė jas nuo šlaunų, stebėjo, kaip virpa, kaip trūkčioja pirštai, – tada stipriai prispaudė ant kelių, jautė lipnų delnų karštį.

Apsidairė po lėktuvą, nužiūrėjo išblukusį, vienur kitur pradriskusį apmušalą, spėliodama, kiek lėktuvui metų, bandydama vengti baimės pakurstytų prielaidų, tokių kaip „senesnis lėktuvas = didesnė mirties tikimybė“.

Langas. Žiūrėti pro langą. Ji įsispoksojo į asfalto juostą, į žalius kalnus už jų, padabintus žydrų dangumi.

Kai bijai skraidyti, dauguma žmonių mano, kad bijai skrydžio judesio – pakilimo ir nusileidimo – arba bijai nukristi. Bet baimė aprėpė daugiau. Jei Lorės paprašytų tiksliai nusakyti savo baimę, šią apibūdintų viena besikartojančia mintimi: *Ką, jei užsimanysiu išlipti?*

Nes štai kur bėda: negali. Lėktuvui pajudėjus, viskas. Nebeturi pasirinkimo. Perduodi valdymą pilotui. Be išlygų. Esi įkliuvęs, įkalintas lėktuve su mažyčiais, nevarstomais langais, pilname perdirbto, varinėjamo oro. Esi uždarytas vakuume ir nebeturi jokio būdo pasiekti aplinkinį pasaulį, kol neatskrisi į vietą.

Ji dirstelėjo į tuščią vietą šalia.

Erinos vietą.

Vis dar negalėjo patikėti, kad ten nėra Erinos.

Jų santykiai niekada nebebus, kokie buvę.

Ar Erina tikrai grįš į Londoną be jos? *Kai grįši namo, tavo šlamštas bus jau sukrautas.*

Ar tikrai? Būtų visiška beprotybė – bet ar šitai, dabartinė situacija, jau nebuvo beprotiška? Lorė apsilaižė lūpas. Jos burnoje buvo tikra dykuma. Išsitraukusi iš krepšio buteliuką vandens, atsigėrė.

Ant gretimų sėdynių pensinio amžiaus pora jau traukėsi kryžiažodžius ir maišelius šokoladu dengtų razinų. Gal vertėtų užmegzti su jais pokalbį. Lorė labai mėgo kalbėtis. Mėgo pažinti naujus žmones. Pasisuko į juos, bet pamatė, kad vyras jau nuėmė rašiklio kamštelį ir žmonai perskaitė pirmąją užuominą.

Lorė apsidairė po lėktuvą. Jis nebuvo nė puspilnis. Dauguma keleivių turėjo po dvi vietas. Ji suskaičiavo visus žmones: septyni keleiviai.

TADA | LORĖ

Uždarius lėktuvo duris, įkalinus juos viduje, Lorei persiver-
tė pilvas. Lėktuvas atrodė visai mažytis, mikroautobusiukas
su sparnais.

Ji prisisėgė diržą, prisiveržė taip, kad nailonas įsirežė į šlaunų
viršų. Atsilošė ant sėdynės, atlošas nepatogiu kampu pastūmė kaklą
į priekį. Kas suprojektavo šitas kėdes? Ji nežinojo, kur dėti rankas.
Akimirka pakėlė jas nuo šlaunų, stebėjo, kaip virpa, kaip trūkčioja
pirštai, – tada stipriai prispaudė ant kelių, jautė lipnų delnų karštį.

Apsidairė po lėktuvą, nužiūrėjo išblukusį, vienur kitur pra-
driskusį apmušalą, spėliodama, kiek lėktuvui metų, bandyda-
ma vengti baimės pakurstytų prielaidų, tokių kaip „senesnis
lėktuvas = didesnė mirties tikimybė“.

Langas. Žiūrėti pro langą. Ji įsispoksojo į asfalto juostą, į
žalius kalnus už jų, padabintus žydrų dangumi.

Kai bijai skraidyti, dauguma žmonių mano, kad bijai skry-
džio judesio – pakilimo ir nusileidimo – arba bijai nukristi.
Bet baimė aprėpė daugiau. Jei Lorės paprašytų tiksliai nusakyti
savo baimę, šią apibūdintų viena besikartojančia mintimi: *Ką,
jei užsimanysiu išlipti?*

Nes štai kur bėda: negali. Lėktuvui pajudėjus, viskas. Nebe-
turi pasirinkimo. Perduodi valdymą pilotui. Be išlygų. Esi įkliu-
vęs, įkalintas lėktuve su mažyčiais, nevarstomais langais, pilname
perdirbto, varinėjamo oro. Esi uždarytas vakuume ir nebeturi
jokio būdo pasiekti aplinkinį pasaulį, kol neatskrisi į vietą.

Ji dirstelėjo į tuščią vietą šalia.

Erinos vietą.

Vis dar negalėjo patikėti, kad ten nėra Erinos.

Jų santykiai niekada nebebus, kokie buvę.

Ar Erina tikrai grįš į Londoną be jos? *Kai grįši namo, tavo
šlamštas bus jau sukrautas.*

Ar tikrai? Būtų visiška beprotybė – bet ar šitai, dabartinė
situacija, jau nebuvo beprotiška? Lorė apsilaižė lūpas. Jos bur-
noje buvo tikra dykuma. Išsitraukusi iš krepšio buteliuką van-
dens, atsigėrė.

Ant gretimų sėdynių pensinio amžiaus pora jau traukėsi
kryžiažodžius ir maišelius šokoladu dengtų razinų. Gal vertėtų
užmegzti su jais pokalbį. Lorė labai mėgo kalbėtis. Mėgo pažin-
ti naujus žmones. Pasisuko į juos, bet pamatė, kad vyras jau nu-
ėmė rašiklio kamštelį ir žmonai perskaitė pirmąją užuominą.

Lorė apsidairė po lėktuvą. Jis nebuvo nė puspilnis. Daugu-
ma keleivių turėjo po dvi vietas. Ji suskaičiavo visus žmones:
septyni keleiviai.

Septyni nepažįstamieji.

Ištaigingai apsirengęs vyriškis, kurio pokalbį telefonu ji nugirdo, sėdėjo užsikėlęs koją ant kojos, nervingai tapsėjo odiniu raštuotos odos batu. Danielius. Toks buvo jo vardas. Tarp kojinių ir kelnų apačios bolavo juostelė šviesios odos.

Danielius dairėsi po tarpueilį. Lorė pasekė jo žvilgsnį į tamsiaplaukį vyrą, kuris oro uoste išmetė savo mobilųjį telefoną. Tas laikė pustuštį plastikinį vandens buteliuką, pirštais jį spaudinėjo ir atleisdavo, plastikas gniužo ir plėtėsi delne.

Danielius piktai dėbtelėjo į jį, žandikaulio raumenys sujūdėjo sukandus dantis.

Tamsiaplaukis vyrukas toliau maigė traškantį plastiką.

– Gal galite baigti? – drėbė Danielius.

Tamsiaplaukis sustojo. Sugavo Danieliaus žvilgsnį. Sukibirksčiavo įtampa, jo žvilgsnis metė iššūkį. Paskui vyrukas gūžtelėjęs įkišo plastikinį buteliuką į sėdynės kišenę.

Lėktuvo stiuardėsė, fidžietė juodais, blizgančiais plaukais, susuktais į tobulai apvalų kuodą, ėjo tarpueiliu link lėktuvo priekio. Priėjusi kabiną pabeldė ir atidarė duris.

Lorė pastebėjo keistą reginį: pilotas sėdėjo susilenkęs, nukabinęs galvą. Pirštais laikėsi susiėmęs už pakaušio, tarp pirštų kyšojo kuokštai pilkų plaukų. Tai buvo anksčiau matytas pilotas. Lorė pastebėjo sudribusią, išstampytą žandikaulio odą, žilstantčios barzdos ražienas. *Ar jis prastai jaučiasi?*

Po akimirkos pilotas pakėlė galvą, pasitaisė piloto kepurę ir atsisuko į stiuardėsę, ištempė lūpas į šypsena. Lorė negirdėjo, ką stiuardėsė jam pasakė, bet pilotas sulinksėjo ir linksmi pakėlė nykštį.

Ne, man tik nervai, – sau tarė Lorė.

Bet stiuardesei išsmukus iš kabinos Lorė pastebėjo kiek su-rauktą jos kaktą. Po akimirkos į moters lūpas grįžo šypsena.

– Ką gi, pradėkime saugumo instruktažą.

Lorė atidžiai klausėsi, įsiminė, kaip atidaryti avarinio išėjimo duris, kaip rasti deguonies kaukę, kur sudėtos gelbėjimosi liemenės. Amžina uolioji studentė.

Priekyje jaunoji mamytė bandė nuraminti kūdikį, iš putlių, rausvų lūpų liejosi kniaukimas. Mama pakėlė vaikelį prie krūtinės, pabučiavo viršugalvį. Lorė taip ir įsivaizdavo saldų, sviestinį jo odos kvapą, švelniai kutenančius plaukus. Pajuto pažįstamą troškimą ištiesti rankas, paimiti į jas mažytį žmogelį. Kūdikiai jai visada kėlė tokią įvairialypę reakciją. Kartais norėdavo būti šalia jų, tyrinėti mažytes, lygutėles rankas, tobulą nosies gumbelį, o kitomis dienomis buvo lengviau apsimesti, kad jie neegzistuoja.

– Gal būtų galima gauti karšto vandens jo buteliukui? – baigus saugumo instruktažą paklausė motina.

– Aišku, – atsakė stiuardėsė, uždėjusi ranką ant atkaltės. – Koks jūsų mažylio amžius?

– Jo vardas Sonis. Jam keturi mėnesiai.

– Tikras gražuoliukas. Tikriausiai einate dėl jo iš proto.

Sonio mama šypsodamasi pasižiūrėjo į savo džiaugsmelį.

– Einu iš proto ir mirštu iš nuovargio. Tikiuosi, saulėje bus lengviau iškęsti miego trūkumą.

– Iš kur jūs?

– Iš Čikagos. Ten žiemos negailestingos.

Septyni nepažįstamieji.

Ištaigingai apsirengęs vyriškis, kurio pokalbį telefonu ji nugirdo, sėdėjo užsikėlęs koją ant kojos, nervingai tapsėjo odiniu raštuotos odos batu. Danielius. Toks buvo jo vardas. Tarp kojinių ir kelnų apačios bolavo juostelė šviesios odos.

Danielius dairėsi po tarpueilį. Lorė pasekė jo žvilgsnį į tamsiaplaukį vyrą, kuris oro uoste išmetė savo mobilųjį telefoną. Tas laikė pustuštį plastikinį vandens buteliuką, pirštais jį spaudinėjo ir atleisdavo, plastikas gniužo ir plėtėsi delne.

Danielius piktai dėbtelėjo į jį, žandikaulio raumenys sujudėjo sukandus dantis.

Tamsiaplaukis vyrukas toliau maigė traškantį plastiką.

– Gal galite baigti? – drėbė Danielius.

Tamsiaplaukis sustojo. Sugavo Danieliaus žvilgsnį. Sukibirksčiavo įtampa, jo žvilgsnis metė iššūkį. Paskui vyrukas gūžtelėjęs įkišo plastikinį buteliuką į sėdynės kišenę.

Lėktuvo stiuardėsė, fidžietė juodais, blizgančiais plaukais, susuktais į tobulai apvalų kuodą, ėjo tarpueiliu link lėktuvo priekio. Priėjusi kabiną pabeldė ir atidarė duris.

Lorė pastebėjo keistą reginį: pilotas sėdėjo susilenkęs, nukabinęs galvą. Pirštais laikėsi susiėmęs už pakaušio, tarp pirštų kyšojo kuokštai pilkų plaukų. Tai buvo anksčiau matytas pilotas. Lorė pastebėjo sudribusią, išstampytą žandikaulio odą, žilsnčios barzdos ražienas. *Ar jis prastai jaučiasi?*

Po akimirkos pilotas pakėlė galvą, pasitaisė piloto kepurę ir atsisuko į stiuardėsę, ištempė lūpas į šypsena. Lorė negirdėjo, ką stiuardėsė jam pasakė, bet pilotas sulinksėjo ir linksmi pakėlė nykštį.

Ne, man tik nervai, – sau tarė Lorė.

Bet stiuardesei išsmukus iš kabinos Lorė pastebėjo kiek surauktą jos kaktą. Po akimirkos į moters lūpas grįžo šypsena.

– Ką gi, pradėkime saugumo instruktažą.

Lorė atidžiai klausėsi, įsiminė, kaip atidaryti avarinio išėjimo duris, kaip rasti deguonies kaukę, kur sudėtos gelbėjimosi liemenės. Amžina uolioji studentė.

Priekyje jaunoji mamytė bandė nuraminti kūdikį, iš putlių, rausvų lūpų liejosi kniaukimas. Mama pakėlė vaikelį prie krūtinės, pabučiavo viršugalvį. Lorė taip ir įsivaizdavo saldų, sviestinį jo odos kvapą, švelniai kutenančius plaukus. Pajuto pažįstamą troškimą ištiesti rankas, paimiti į jas mažytį žmogelį. Kūdikiai jai visada kėlė tokią įvairialypę reakciją. Kartais norėdavo būti šalia jų, tyrinėti mažytes, lygutėles rankas, tobulą nosies gumbelį, o kitomis dienomis buvo lengviau apsimesti, kad jie neegzistuoja.

– Gal būtų galima gauti karšto vandens jo buteliukui? – baigus saugumo instruktažą paklausė motina.

– Aišku, – atsakė stiuardėsė, uždėjusi ranką ant atkaltės. – Koks jūsų mažylio amžius?

– Jo vardas Sonis. Jam keturi mėnesiai.

– Tikras gražuoliukas. Tikriausiai einate dėl jo iš proto.

Sonio mama šypsodamasi pasižiūrėjo į savo džiaugsmelį.

– Einu iš proto ir mirštu iš nuovargio. Tikiuosi, saulėje bus lengviau iškęsti miego trūkumą.

– Iš kur jūs?

– Iš Čikagos. Ten žiemos negailestingos.

– Įsivaizduoju. Niekas neparuoš tavęs miego trūkumui, ar ne? Puikiai pamenu, kaip buvo su mano dukra. Jai jau septyniolika – ir dabar sunkiausia išversti ją iš lovos! Ar turite artimųjų, kurie padeda?

Mamytė papurtė galvą.

– Nieko. Verčiuosi viena. Bet mano meilės užteks su kaupu, ar ne? – Vėl pabučiavo sūnui galvytę.

Lėktuvas ėmė suktis ant pakilimo tako, ratai riedėjo per asfaltą, atsisukus į rytus, pro langus suspindo saulė. Lorė žvilgtelėjo pro langą, priekyje pastebėjo tamsių debesų juostą. Atrodė, lyg horizonte rūktų dūmai, tiršti ir tankūs.

Jiems pajudėjus pakilimo taku, saulė pasislėpė už debesų sluoksnių, aptemo. Tolumoje palmės prie oro uosto pakraščio ėmė siūbuoti ir tirtėti.

Lorė stipriai jautė tuščią Erinų vietą šalia. *Dieve, kaip norėčiau, kad būtum čia.* Erina būtų suspaudusi jai ranką, priminusi, kas jų laukia saloje: kokteiliai, šiltas, baltas smėlis ir vėsios vandenyno glamonės.

Riedant pakilimo taku, kūdikis tebeverkė – tyliai raudėjo, kartkartėmis žagtelėdamas. Mama švelniai siūbavo priglaudusi jį prie krūtinės; vaikelis buvo išraudęs, sugniaužęs mažyčius kumštukus. Lorė jautė, kad mamytė norėtų atsistoti, panešioti jį tarpueiliu.

Stiuardesė priėjusi tarė:

– Labai atsiprašau, bet dabar turėsite paguldyti vaikelį į lopšį. Netrukus kilsime.

– Bet jis dar labiau verks, – gailiai atsakė mama.

– Man labai gaila. Tokios taisyklės. Galėsite jį išimti, kai tik užges saugos diržo lemputė.

Mama atplėšė kūdikį nuo krūtinės ir paguldė į lopšį. Jo klyksmai tapo veriantys, mažylis raitėsi motinai beviltiškai kuždant mielybes ir glostant pilvuką.

Asfaltas slydo lėktuvui po ratais, oro uostas tolo jiems už nugaros. Lorė matė, kaip lėktuvo priekyje prabangiai apsirengęs vyras, Danielius, mostu pasikvietė stiuardesę.

Per vaiko klyksmus Lorė nenugirdo, ką jis pasakė, bet, išgirdusi vyro žodžius, stiuardesė išpūtė akis. Ji papurtė galvą.

– Negalima! Tuoj kilsime.

Danielius mostelėjo į langą, pasakė dar kažką. Lorė nugirdo tik sakinio pabaigą:

– ... iš lėktuvo. Dabar pat.

Jo balse nebuvo panikos, tik aiškus, tvirtas prašymas. Nurodymas.

Kas dedasi? Ar jis pamatė artėjantį blogo oro frontą? Lorė prisiminė anksčiau nugirstą jo pokalbį telefonu, kažką apie dvejones. Jai ėmė dilgsėti oda. Viskas šiame skrydyje buvo negerai. Nereikėjo lipti į lėktuvą be Erinų. Ji suklydo. Neturėtų čia būti – viena, be sesers prisirišusi prie lėktuvo, kuris tuoj šaus į dangų virš Pietų Ramiojo vandenyno.

Lorė siektelėjo diržo. Reikia ištrūkti lauk. Gerklę nusvilino panika. Pirštais atsisegė sagtį.

Danielius kalbėjo pakėlęs balsą:

– Mes dar nepakilome nuo žemės!

– Kilsime už kelių akimirkų, – griežtai atsakė stiuardesė.

– Įsivaizduoju. Niekas neparuoš tavęs miego trūkumui, ar ne? Puikiai pamenu, kaip buvo su mano dukra. Jai jau septyniolika – ir dabar sunkiausia išversti ją iš lovos! Ar turite artimųjų, kurie padeda?

Mamytė papurtė galvą.

– Nieko. Verčiuosi viena. Bet mano meilės užteks su kaupu, ar ne? – Vėl pabučiavo sūnui galvytę.

Lėktuvas ėmė suktis ant pakilimo tako, ratai riedėjo per asfaltą, atsisukus į rytus, pro langus suspindo saulė. Lorė žvilgtelėjo pro langą, priekyje pastebėjo tamsių debesų juostą. Atrodė, lyg horizonte rūktų dūmai, tiršti ir tankūs.

Jiems pajudėjus pakilimo taku, saulė pasislėpė už debesų sluoksnių, aptemo. Tolumoje palmės prie oro uosto pakraščio ėmė siūbuoti ir tirtėti.

Lorė stipriai jautė tuščią Erinų vietą šalia. *Dieve, kaip norėčiau, kad būtum čia.* Erina būtų suspaudusi jai ranką, priminusi, kas jų laukia saloje: kokteiliai, šiltas, baltas smėlis ir vėsios vandenyno glamonės.

Riedant pakilimo taku, kūdikis tebeverkė – tyliai raudėjo, kartkartėmis žagtelėdamas. Mama švelniai siūbavo priglaudusi jį prie krūtinės; vaikelis buvo išraudęs, sugniaužęs mažyčius kumštukus. Lorė jautė, kad mamytė norėtų atsistoti, panešioti jį tarpueiliu.

Stiuardesė priėjusi tarė:

– Labai atsiprašau, bet dabar turėsite paguldyti vaikelį į lopšį. Netrukus kilsime.

– Bet jis dar labiau verks, – gailiai atsakė mama.

– Man labai gaila. Tokios taisyklės. Galėsite jį išimti, kai tik užges saugos diržo lemputė.

Mama atplėšė kūdikį nuo krūtinės ir paguldė į lopšį. Jo klyksmai tapo veriantys, mažylis raitėsi motinai beviltiškai kuždant mielybes ir glostant pilvuką.

Asfaltas slydo lėktuvui po ratais, oro uostas tolo jiems už nugaros. Lorė matė, kaip lėktuvo priekyje prabangiai apsirengęs vyras, Danielius, mostu pasikvietė stiuardesę.

Per vaiko klyksmus Lorė nenugirdo, ką jis pasakė, bet, išgirdusi vyro žodžius, stiuardesė išpūtė akis. Ji papurtė galvą.

– Negalima! Tuoj kilsime.

Danielius mostelėjo į langą, pasakė dar kažką. Lorė nugirdo tik sakinio pabaigą:

– ... iš lėktuvo. Dabar pat.

Jo balse nebuvo panikos, tik aiškus, tvirtas prašymas. Nurodymas.

Kas dedasi? Ar jis pamatė artėjantį blogo oro frontą? Lorė prisiminė anksčiau nugirstą jo pokalbį telefonu, kažką apie dvejones. Jai ėmė dilgsėti oda. Viskas šiame skrydyje buvo negerai. Nereikėjo lipti į lėktuvą be Erinų. Ji suklydo. Neturėtų čia būti – viena, be sesers prisirišusi prie lėktuvo, kuris tuoj šaus į dangų virš Pietų Ramiojo vandenyno.

Lorė siektelėjo diržo. Reikia ištrūkti lauk. Gerklę nusvilino panika. Pirštais atsisegė sagtį.

Danielius kalbėjo pakėlęs balsą:

– Mes dar nepakilome nuo žemės!

– Kilsime už kelių akimirkų, – griežtai atsakė stiuardesė.

Lorė pajuto lėktuvą didinant greitį. Jai sugniaužė pilvą, širdis, rodos, įstrigo gerklėje. Pagreičio jėga įspaudė ją į sėdynę. Varikliai suriaumojo lėktuvui lekiant į priekį. Ji įsikibo į saugos diržą. Priekyje klykė kūdikis.

Už lango artėjo kunkuliuojantys debesys, į stiklą subarbeno lietaus lašai.

Negerai, – galvojo Lorė, lėktuvui didinant greitį. – Viskas atrodo negerai.

Pensininkų porelė už tarpueilio meldėsi nulenkę galvas:

– Tėve mūsų, kuris esi danguje...

Vėl prisisėgusi diržą, ji pajuto, kaip ratai atsiplėšė nuo asfalto. Viskas. Jie pakilo į orą. Nė vienas nebegalėjo pasukti atgal.

8

DABAR | ERINA

Lėktuvas krinta iš dangaus it liepsnojanti strėlė. Iš uodegos pilasi dūmai. Kaukdamas ir tirtėdamas, jis sminga žemyn.

– Lore! – vis klykiu stovėdama ant žemės, užvertusi akis į dangų.

Lėktuvas jau taip arti, kad matau baltą siaubą prie lango prispaustame sesers veide. Dar kartą sušunku jos balsą, bet Lorė manęs negirdi. Nežino, kad aš čia.

Pakeliu rankas, lyg galėčiau ją sugauti.

Bet negaliu.

Ji yra vienui viena, kai lėktuvas teškiasi į žemę ir pliūpteli liepsnos.

Anksti išeinu iš buto, minu dviračių per aušroje pilkas Londono gatves. Pralekiu pro statybininkus, gręžiančius kietą as-

Lorė pajuto lėktuvą didinant greitį. Jai sugniaužė pilvą, širdis, rodos, įstrigo gerklėje. Pagreičio jėga įspaudė ją į sėdynę. Varikliai suriaumojo lėktuvui lekiant į priekį. Ji įsikibo į saugos diržą. Priekyje klykė kūdikis.

Už lango artėjo kunkuliuojantys debesys, į stiklą subarbeno lietaus lašai.

Negerai, – galvojo Lorė, lėktuvui didinant greitį. – Viskas atrodo negerai.

Pensininkų porelė už tarpueilio meldėsi nulenkę galvas:

– Tėve mūsų, kuris esi danguje...

Vėl prisisegusi diržą, ji pajuto, kaip ratai atsiplėšė nuo asfalto. Viskas. Jie pakilo į orą. Nė vienas nebegalėjo pasukti atgal.

8

DABAR | ERINA

Lėktuvas krinta iš dangaus it liepsnojanti strėlė. Iš uodegos pilasi dūmai. Kaukdamas ir tirtėdamas, jis sminga žemyn.

– Lore! – vis klykiu stovėdama ant žemės, užvertusi akis į dangų.

Lėktuvas jau taip arti, kad matau baltą siaubą prie lango prispaustame sesers veide. Dar kartą sušunku jos balsą, bet Lorė manęs negirdi. Nežino, kad aš čia.

Pakeliu rankas, lyg galėčiau ją sugauti.

Bet negaliu.

Ji yra vienui viena, kai lėktuvas teškiasi į žemę ir pliūpteli liepsnos.

Anksti išeinu iš buto, minu dviračių per aušroje pilkas Londono gatves. Pralekiu pro statybininkus, gręžiančius kietą as-